

DMITRY GLUKHOVSKY

FUTURE

Európa. Egy grandiózus gigapolisz, mely maga alá gyúrte a fél kontinenst, széttiporja a földeket, és vállán tartja a mennyországot.

Valamikor az emberek olyan tornyot próbáltak építeni, amely a felhőkig ér: elbizakodottságukért isten viszályal sújtotta őket, összezavarta a nyelvüket, hogy ne értsék egymást. A nagy építmény összeomlott. Isten pedig önelégülten elmosolyodott és rágyújtott.

Az emberek visszavonultak a mennyektől – de csak rövid időre. Istennek még pislantani sem volt ideje, amikor egyszer csak beköltöztek mellé, aztán kiebrudalták. Most egész Európa bábeli tornyokkal van tele, de már nem elbizakodottságból építi őket az ember. Egyszerűen nincs hol lakni.

Istennel pedig már régóta senki nem akar versenyre kelni.

Mert elmúlt az idő, amikor egyetlen volt belőle, most egyszerűen csak egy a százhuszmilliárdból, már ha Európában van a lakhelye. Mert ott van még Pánamerika, Indokína, Japán a gyarmataival, a latinoszok és végül Afrika – összesen majdnem egybillió ember. Szűken vagyunk, nincs hol elhelyezni az üzemünket és az agrogyárainkat, a hivatalokat és az arénákat, a fürdőket és a természetimitációkat. Túl sokan lettünk, és megkértük őt, hogy álljon odébb. Nekünk nagyobb szükségünk van az égre.

Európa egy fantasztikus esőerdőre hasonlít: a tornyok mintha fá törzsek volnának, némelyik több mint egy kilométer átmérőjű és több kilométer magas, a közlekedőutak és az átjárók úgy függenek

köztük, mint a liánok. Tornyok emelkednek a Rajna és a Loire völgye fölött, tornyok nőttek ki a földből Portugáliában és Csehországban. Az, ami azelőtt Barcelona, Marseille, Hamburg, Krakkó, Milánó volt, most egységes ország, egyetlen város, egy külön világ. Megvalósult az évezredek álom, Európa most igazán egységes – az egészet be lehet utazni a százemeletes magasságban függő közlekedőkarokon és alagutakon.

Néhol ezt a hatalmas erdőt fények borítják, néhol komornak és alkonyinak tűnhet: nem mindegyik építményen vannak ablakok, a kommunikációs csövek gyakran kívül húzódnak, és úgy fonják be a torony-szárakat, mint a szulák. De ami szent, az mindig belül van. A régi Európát bekebelezte a helyén kinövő új: a középkori katedrálisok, az ókori római paloták, a macskaköves párizsi utcácskák, a berlini Bundestag üvegkupolája – minden az óriások gyomrába került, az alsó szintek enteriőrjének része lett; ezt-azt persze le kellett bontani, ha épp ott volt egy tartócölöpnek vagy egy falnak a helye, de hát új világot máshogy nem lehet építeni.

És most Prága óvárosának háztetői, a budapesti Halászbástya tornyocskái és a madridi királyi palota fölött még tetők százai vannak – egyik a másik fölött; kertek és nyomornegyedek, fürdők és irdatlan méretű üzemek, hálóbokszok és nagyvállalatok irodái, stadionok, mézszárszékek, villák. Az Eiffel-torony, a Tower és a kölni székesegyház is mesterséges felhők alatt porosodik az új tornyok, az új paloták, az új, igazán hatalmas és valóban örök életű katedrálisok alagsorában.

Mert ilyen házakat érdemel az új ember. Az ember, aki fel tudta törni saját testét, ki tudta iktatni a halálos ítéletet, melyet a DNS-ébe írt a szakállas természettudós. Aki át tudta programozni magát. Átalakítani valakinek a gyorsan romló játékszeréből olyan lényé, amely nem romlandó, amely örökifjú, s végre független. Tökéletes.

Az ember nem alkotás többé, hanem alkotó lett.

Évmilliókon át mindig ugyanarról álmodozott az ember, s micsoda szenvedéllyel – legyőzni a halált, megszabadulni az igájától, hogy ne kelljen többé örök rettegésben élni, hogy szabaddá válhasson végre! Amint felegyenesedtünk, amint megmarkoltunk egy botot, máris azon kezdtünk gondolkodni, hogyan csaphatnánk be a halált. Az egész történelmünkben, de már előtte is – amikor a történelem még csak ingoványos, öntudatlan időtlenség volt – csak erre törekedtünk. Az emberek megették ellenségeik szívét és máját, mitikus forrásokat kerestek

isten háta mögötti helyeken, orrszarvútülökből meg drágakövekből készített porokat ettek, fiatal szüzekkel párosodtak, egész vagyonokat fizettek sarlatánoknak és alkimistáknak, csak szénhidrátokat vagy csak fehérjéket zabáltak, ahogy épp a gerontológusok javasolták, kocogtak, és vagyonokat fizettek sarlatán sebészeknek, hogy húzzák feszesre a bőrüket és simítsák ki a ráncaikat... Bármit, csak örökké fiatal maradjon az ember – vagy legalább annak tűnhessen.

Mi már nem homo sapiens vagyunk. Hanem homo ultimus.

Nem akarunk valakinek a fabrikálmánya lenni. Nem kívánjuk megvárni, hogy döntsenek az ügyünkben az evolúció bedugult bürokratikus gépezetében. Végre a saját kezünkbe vettük a sorsunkat.

Mi vagyunk saját teremtésünk koronája.

És tessék, a palotánk: az új Európa.

A boldogság és igazságosság földje, ahol mindenki halhatatlannak születik, ahol a halhatatlanság joga éppoly szent és elidegeníthetetlen, mint az élethez való jog.

Az olyan emberek földje, akik az emberi történelem során először megszabadultak a rettegéstől, akiknek nem úgy kell leélniük minden napot, hogy az lehet az utolsó. Az olyanoké, akiket nem kötnek gúzsba saját testük romlási folyamatai, és képesek nem napok és évek kategóriáiban gondolkodni, hanem a Világegyetemhez méltó méretekben. Akik a végtelenségig fejleszthetik magukat a tudományokban és a képességeikben, akik jobba tehetik a világot is, önmagukat is.

Nincs többé értelme versenyezni istennel, mert rég egyenlővé váltunk vele. Azelőtt csak ő volt örök életű, most bárki az lehet. A mennybe is felkapaszkodtunk, mert most közülünk mindenki isten, és a menny így jog szerint minket illet.

Még csak le sem kellett dönteni, magától elinált, leborotválta a szakállát, női ruhába öltözött, és most itt bolyong valahol közöttünk, egy kétszer-kétszer kétméteres kockában lakik, és falja az antidepresszánsokat reggelire.

A lift újabb húsz szinttel lejjebb siklott; a ködön és füstön át látszanak már a tornyok alapjai. Mindjárt ott leszünk.

– Tudod, mit mondok neked? A legjobb korban élsz az összes közül, ami csak létezett ezen a bolygón. Soha nem volt ennél boldogabb kor, világos? – mondja a bajszos, én pedig visszazökkenek a kabinba.

Elvileg csak a huligánforma gyerekhez, a kopaszra nyírt fejű kamaszhoz beszél, de a lift többi utasa is őfelé fordul, őt hallgatja, és mindenkinek komoly az arca.

– Csak hát nem mindenkinek jut ki ez a boldogság, az a nagy helyzet. Itt minálunk, Európában, itt igen. De Oroszországban – biztos te is láttad a hírekben, hogy ott mi folyik. Vagy Indiában is mi történt. Nem véletlen, hogy úgy nyüzsögnek a határainkon a menekültek, mint a tetvek. Azért igyekeznek mindenkire mihozzánk, mert itt minden fasza, világos? Nincs még egy ilyen hely. Mert mégse Amerikába mennek, nem igaz? Ugyan kinek van annyi zsetonja, hogy ott megéljen?

A gyerek erősen hunyorog, de azért beleegyezően bólogat.

Most alaposabban megnézem. Valahogy nem tetszik nekem. Bamba, gonosz arc. Mit keres ez itt? Nem itt lenne a helye.

– Szóval te itt születted. Jog szerint megillet a halhatatlanság. Szerencséd volt. Na és, azt gondolod, hogy ez már mindig így lesz? Örökké akarsz élni, mi? Na, csak annyit mondok neked, hogy semmi sincs garantálva. Semmi. Mert sokan ácsingóznak ám ide. És minden jónak vége szakad egyszer. Elfogyott a víz, igaz? Hát a húgyunkat szűrjük le, és azt isszuk. Kevés a hely? Jól van, elég egy embernek nyolc négyzetméter! Zabálni meg... Figyelsz rám?

– Persze, figyelek... – morogja a kopasz csávó.

– Zaba, energia... minden fogyóban van. Minden. Úgyhogy mindenkitől elvárható, hogy legyen belátása. Százhuszmilliárd-hatszázkétmillió-négyszáznyolcvanegyezer. Ennyit bír el Európa. Többet sehogyan se. Veszélyben vagyunk. Jönnek persze a demagógok: ezer ide vagy oda... De én azt mondom: teli a pohár. Még egy csepp, és kicsordul. És akkor kaput mindennek.

Bólogatok: így van, így bizony.

– És akkor nem lesz neked halhatatlanság, világos? És az egész ezek miatt van. Ha vannak Európának ellenségei, akkor ők azok. Mocskok. Ha állatként akarsz élni, válassz, ahogy a törvény előírja. Hát nem? De ők ki akarnak bújni alóla. Be akarnak csapni téged. Hogy a porontyaik elszívják a levegőnket, megigják az összes vizünket! Mi az, tán engedjük nekik?

– Még csak az kéne! – mordul fel komoran a kamasz.

– Ezt jól véd az eszedbe, rendben? Azok bűnözők. Paraziták. Bűnhődniük kell! Mi mindent helyesen teszünk. A világ, barátocskám, egyszerűen van felépítve: fekete vagy fehér. Mi vagy ők. Világos?!